

между коренитѣ на нѣкое старо дърво дълбока дупка, ала непремѣнно съ три-четири изхода. Но понеже тя не обича твърде много да се занимава съ такава груба работа, затова завардва около дупката на нѣкой язовецъ. И когато той излѣзе и се отдалечи, нашата хитруша намѣква въ дупката му разни нечистотии и замърсява наоколо. Когато се върне язовецътъ, който е голѣмъ чистотникъ, още отъ далече подушва вонята и бѣга отъ жилището си. Нашата кумичка това и чака. Настанява се вжтре, почиства го, както ѝ е по угодата и заживѣва като царица. Въ таква дупки тя ражда 3—8, а понѣкога до 10 малки, които отглежда съ голѣма майчина грижа. Когато сж по-малко тѣ, тя рѣдко излиза на ловъ. Бащата се грижи за прехраната на всички. Но когато сж повечко, тогава и двамата родители едва смогватъ да ги прехранятъ. Въ такъвъ случай лисицитѣ нападатъ най-безстрашно и причиняватъ много пакости.

— Да му мислятъ кокошкитѣ! — каза Пенчо.

— Ехъ, не само съ кокошки се храни лисицата. Тя обича и друга храна. Лови зайци, издирва леговищата на малкитѣ имъ, дири малки сърненца, яребични гнѣзда, па като не намѣри такива, задоволява се съ мишки и плѣхове. Намиралъ съмъ въ стомахъ на убита лисица до 30 мишки.

— Дѣдо Нейко, баба ми казваше, че миналата зима лисицата изяла нѣколко кокошки на лелини. Кокошкитѣ спѣли на черницата. Какъ ли се е качила лисицата, — попита Катето.

— О, не, Катенце, тя не се качва. Чакайте да ви кажа какво съмъ видѣлъ. На наша Кера почнаха да се губятъ кокошки. Една нощъ решихъ да отида да вардя. Бѣше месечина като день. И следъ полунощъ, когато всичко бѣше заспало, чухъ, че кокошкитѣ закуткудякаха. Гледамъ — подъ дървото лисица.

Спрѣла се, втреничила се въ кокошкитѣ, а очитѣ ѝ свѣтятъ като живи вжглени. И когато кокошкитѣ устремиха погледъ въ нея, тя скочи нависоко съ задницата нагоре и замахна съ опашката си въ въздуха. Глупавитѣ кокошки помислиха, че нѣкой хвърля нѣщо върху тѣхъ и две-три хвъркнаха отъ дървото на земята. Тя се спусна, прегриза шията на едната и я остави. Спусна се, хвана втората, прегриза и нейната шия, за да не издава гласъ. Грабна после и дветѣ и се приготи да бѣга. Всичко това тя направи толкова бързо и чевръсто, че азъ едва успѣхъ да гръмна. Разбира се, вмѣсто нея, ние изяхохме кокошкитѣ, а имамхе и топлото кожухче на гиздавата, хитра и смѣла кумичка.

— Нека ви кажа още и другъ случай, за да се видите, че лисицата съ ума си и хитростъта си надминава всички животни. Единъ лѣтень день бѣхме край Марица, но така притулени, че никой не можеше да забележи нашето присѣствие. По едно време забелязахме на срещния брѣгъ една лисица. Притаихме дѣхъ и наблюдавахме. Тя вземаше съ устата си разни клонки, но все не ги харесваше и дирѣше други. Най-после взе едно доста дебеличко малко клонче, захапа го съ жби и се приближи до водата. Обърна задницата си и потопа върха на опашката си. И съ чудно